

nou, nemohlo přihlížeti k období pozdějšímu než onomu, jež z propočtení služebního vyplývalo pro st-le ke dni jeho přeložení do výslužby. Nemohl proto býti zápočet činné služby konané po přeložení do výslužby předmětem nař. rozhodnutí a nevzal k ní žal. úřad právem žádný zřetel.

Bylo tudíž stížnost vznesenou z důvodů uvedených pod č. 1. až 3. zamítnouti jako bezdůvodnou.

Pokud stížnost vytýká nezákonnost nař. rozhodnutí z 29. dubna 1929 z důvodu, že v důsledku nesprávného postupu žal. úřadu při propočtení celkové služby a zařazení st-le do platů byla mu vypočtena nesprávně i pensijní základna podle platů VI. hodn. třídy 3. stupně místo stupně 4., jsou vývody její vyvráceny tím, co předesláno, neboť shledal-li nss propočet služby provedený žal. úřadem ve shodě se zákonem, odpovídá zákonu i pensijní základna a úprava odpočivných požitků st-lových, jež se opírají o uvedený propočet služby st-lovy. Je proto i stížnost proti posléz uvedenému rozhodnutí žal. úřadu bezdůvodnou.

Č. 9833.

Ochrana domácího trhu práce: Podle ustanovení § 8 lit. b) zák. č. 39/28 záleží jen na objektivní kvalifikaci cizince, který má býti zaměstnáván, nikoliv na subjektivním názoru zaměstnavatele o jeho důvěryhodnosti.

(Nález ze dne 19. dubna 1932 č. 6392.)

V ě c: Zemplinské lesní hospodářství, úč. spol. proti ministerstvu sociální péče o povolení podle § 3 zák. č. 39/28 o ochraně domácího trhu práce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-lka žádala podáním z 28. června 1928, aby jí bylo ve smyslu § 3 zák. č. 39/28 vydáno povolení zaměstnávat jako kontrolního úředníka cizince Julia Z., uvádějíc, že jmenovaný má na základě svých zkušeností organisovati manipulační práce. Zemský úřad v Bratislavě rozhodnutím ze 16. ledna 1929 žádosti nevyhověl, poněvadž nejde o takový zvláštní druh zaměstnání nebo výkonu, pro který by nebylo možno dostatí sílu domácí, a poněvadž nejsou dány ani mimořádné důvody s hlediska poměrů rodinných neb osobních, které by odůvodňovaly udělení povolení. Nař. rozhodnutím bylo rozhodnutí zem. úřadu potvrzeno s dodatkem, že okolnost tvrzená v odvolání, že cizinec jest důvěrníkem cizí firmy, není zákonným důvodem pro udělení povolení na úkor domácích příslušníků.

Ve stížnosti uvádí stěžující si společnost, že patří ke koncernu švýcarské akc. společnosti, mající v různých státech své zvláštní akciové společnosti, do nichž vysílá své důvěrníky. Jako takový byl vyslán do stěžující si společnosti i Jul. Z., který pro toto své postavení je nepostradatelný. Stížnost poukazuje ještě na to, že státní občanství Z-ovo je pochybné a že rozhodnutí se přičí »mezinárodním právním pravidlům«.

Pokud jde o tvrzení stížnosti, že Z-ovo státní občanství je pochybné, sluší poznamenati, že st-lka také ve svém odvolání z rozhodnutí zemského úřadu uvedla, že Z. »pravděpodobně bude i naším příslušníkem«. Vycházel-li však žal. úřad ze skutkového předpokladu, že Z. cizincem jest, a že proto k jeho zaměstnávání je třeba povolení ve smyslu zák. č. 39/28, neshledal nss, že by tato skutková podstata byla ve smyslu § 6 zák. o ss vadnou. — — — —

Tvrzení stížnosti, že rozhodnutí se přičí »mezinárodním právním pravidlům«, navazuje bezpochyby na ustanovení § 14 cit. zák., v němž je stanoveno, že »pokud o předmětech upravených tímto zákonem obsahují mezinárodní smlouvy odchylná ustanovení, platí ustanovení těchto smluv.« Leč stížnost neuvádí žádné mezinárodní smlouvy, podle které by sporná otázka měla být posuzována, takové smlouvy také není a ovšem její dotyčná ustanovení nebyla také ve Sbírce zák. a nař. vyhlášena, jak by se bylo stalo podle předpisu druhé věty cit. § 14. Subsumpce věci pod ustanovení zák. č. 39/28 byla tedy oprávněna.

Žal. úřad odepřel žádané povolení proto, že není tu podmínek, uvedených v § 8 sub lit. b) ani sub lit. c). Stížnost netvrdí, že by snad pro udělení povolení mluvily mimořádné důvody s hledika poměrů rodinných nebo osobních (§ 8 lit. c), nýbrž vytýká jen, že Z. je pro závod st-lčin nepostradatelným z důvodů shora vyznačených. Stížnost tedy má patrně za to, že ustanovení § 8 lit. b) rozuměti jest tak, že zodpovědění otázky, dá-li se pro zvláštní druh zaměstnání nebo výkonu získati domácí síla, záleží v tom, zda zaměstnavatel pokládá tu či onu osobu za důvěryhodnou, aby jí výkony, o něž jde, svěřil. Tento názor jest mylný, neboť podle cit. ustanovení záleží jen na objektivní kvalifikaci odborné a nikoli na subj. názoru zaměstnavatele o tom, koho pokládá za osobu své důvěry hodnou. Opačný názor by vedl k důsledkům, které by přímo zmařily účel zákona, t. j. k tomu, že by zaměstnavateli bylo volno zaměstnávat cizince bez ohledu na to, že je dostatek odborně stejně kvalifikovaných sil domácích, neboť pro odmítnutí jich pro nedostatek oné důvěry by měl přímo nárok na povolení k zaměstnávání cizinců. A právě k omezení takovéto volnosti výběru čelí zákon.

Z těchto důvodů nelze shledati, že by byl žal. úřad nesprávně vyložil a použil ustanovení § 8 lit. b) cit. zák.

Že by konečně stížnost snad měla na mysli, že žádané povolení mělo být uděleno podle § 8 lit. a), nelze proto připustiti, poněvadž st-lka ani ve stížnosti ani v řízení správním nic neuvedla, z čeho by se dalo souditi, že nějaké důležité národohospodářské zájmy, t. j. zájmy všeobecné, vyžadují toho, aby obdržela povolení k zaměstnávání cizince.

Č. 9834.

Mimořádná opatření poválečná: O kompetenci k rozhodování sporů stran příplatků k výkazním lístkům na mouku a chléb podle vl. nař. č. 500/20.

(Nález ze dne 20. dubna 1932 č. 17.033/30.)